

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 27 marca 2014 r. w sprawie R 540/2013-2;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Trójwymiarowy znak towarowy przedstawiający kształt butelki dla towarów z klas 6, 21, 32 – zgłoszenie nr 10 532 687

Decyzja eksperta: Uznanie znaku towarowego za nieposiadający zdolności rejestracyjnej w odniesieniu do części zgłoszonych towarów

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 25 maja 2014 r. – Sina Bank przeciwko Radzie

(Sprawa T-418/14)

(2014/C 282/53)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sina Bank (Teheran, Iran) (przedstawiciele: adwokaci B. Mettetal i C. Wucher-North)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady podjętej po dokonaniu przeglądu, o którym mowa w ogłoszeniu skierowanym do osób i podmiotów objętych środkami ograniczającymi przewidzianymi w decyzji Rady 2010/413/WPZiB⁽¹⁾ oraz w rozporządzeniu Rady (UE) nr 267/2012⁽²⁾ w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. C 77, s.1), zgodnie z którą decyzja Rady 2010/413/WPZiB oraz rozporządzenie Rady (UE) nr 267/2012 nadal bezpośrednio stosują się do skarżącego;
- stwierdzenie nieważności załącznika IX pkt I.B.8 do rozporządzenia Rady (UE) nr 267/2012, jako że zgodnie z ogłoszeniem z dnia 15 marca 2014 r. załącznik ten nadal bezpośrednio stosuje się do skarżącego;
- obciążenie Rady wszystkimi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący okoliczności, że Rada po dokonaniu przeglądu, o którym mowa w ogłoszeniu z dnia 15 marca 2014 r., naruszyła proceduralne wymogi odnoszące się do obowiązku uzasadnienia, poszanowania prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej.

2. Zarzut drugi dotyczący okoliczności, że skarżący nie jest powiązany z interesami „Daftaru” i nie pomaga finansować tzw. strategicznych interesów reżimu ani jego programu jądrowego. Wobec tego przedmiotowe kryteria umieszczenia go w wykazach ujętych w zaskarżonych aktach nie zostały spełnione lub przy ustalaniu czy kryteria te zostały spełnione Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie. Ponadto zastosowana przez Radę metodologia badania sytuacji skarżącego była nieprawidłowa.

⁽¹⁾ Decyzja Rady z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylająca wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB (Dz.U. L 195, s.39).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylające rozporządzenie (UE) nr 961/2010 (Dz.U. L 88, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 12 czerwca 2014 r. – The Goldman Sachs Group przeciwko Komisji

(Sprawa T-419/14)

(2014/C 282/54)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: The Goldman Sachs Group, Inc (Nowy Jork, Stany Zjednoczone Ameryki) (przedstawiciele: W. Deselaers, J. Koponen i A. Mangiaracina, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności w całości lub w części art. 1, 2, 3 i 4 decyzji Komisji C (2014) 2139 wersja ostateczna z dnia 2 kwietnia 2014 r. w sprawie AT.39610 – Kable elektryczne, w zakresie w jakim dotyczą one skarżącej; lub
- obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżącą w art. 2 decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że zaskarżona decyzja narusza art. 101 TFUE i art. 23 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu ⁽¹⁾, stanowiąc, że GS Group ponosi solidarną odpowiedzialność za naruszenie popełnione podobno przez Prysmian.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że zaskarżona decyzja narusza art. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 oraz art. 296 TFUE, ponieważ Komisja nie wykazała w niej w sposób wymagany prawem, że GS Group faktycznie wywierała decydujący wpływ na Prysmian w rozpatrywanym okresie.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że zaskarżona decyzja narusza art. 101 TFUE i art. 23 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003, ponieważ narusza ona zasady odpowiedzialności osobistej oraz domniemania niewinności.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że zaskarżona decyzja narusza art. 101 TFUE i art. 23 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003, ponieważ narusza ona zasadę pewności prawa oraz zasadę, zgodnie z którą kara musi być właściwa wyłącznie sprawcy naruszenia, ponieważ Komisja nie przypisała grzywny.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo skarżącej do obrony (naruszenie istotnego wymogu proceduralnego), ponieważ Komisja nie udostępniła jej istotnych dokumentów w odpowiednim czasie.